inquit, *pudet de illorum numero dici: non enim dignus sum, cum novissimus eorum sim, & abortivum quidpiam.* Et ad Ephesios: *Non præcipio vobis, quasi sim aliquid: quamvis vinctus sum propter nomen ejus: necdum tamen perfectus sum in Christo Jesu: nunc incipio discipulus esse, & alloquor vos ut conservus:* & in fine: *Romam vinctus abducor, novissimus Fidelium eorum qui ibi sunt, qui ad honorem Dei has gestare catenas dignus habitus sum:* Ibidem hæc de suorum gloria vinculorum: *Hic enim spes mea, hic mea gloriatio, hic meæ indeficientes divitiæ, in quo a Syria Romam usque hæc vincula circumfero, spirituales margaritas, in quibus contingat mihi consummari precibus vestris:* sed & superius ad eosdem: *Audistis me vinctum a Syria abduci, idque pro Christo communi spe nostra, confisum vestris precibus me consecuturum, ut Romæ adversus bestias pugnem, quo per martyrium discipulus esse possim illius, qui pro nobis se ipsum obtulit Deo Patri.*

XII. Flagrans martyrii desiderium.

At in ea quæ ad Romanos, hæc de martyrii, quo totus flagrabat, ardentissimo desiderio: *Ego omnibus Ecclesiis scribo quod voluntarius morior, si modo vos non prohibueritis. Obsecro vos, ne intempestiva benevolentia me complectamini. Sinite me ferarum escam fieri, per quas licebit Deum adipisci. Frumentum sum Dei: dentibus ferarum molar, ut mundus Dei panis inveniar:* recitantur hæc ultima verba Ignatii ab Irenæo libro quinto adversus hæreses, dicente: *Quidam de nostris dixit propter martyrium Dei adjudicatus ab bestias. Quoniam frumentum sum Christi, & per dentes bestiarum molar, ut panis mundus Dei inveniar.* Sed & post multa hæc Ignatius subdit: *Fruar bestiis mihi paratis, quas opto truculentiores mihi inveniri; quas & blanditiis demulcebo, ut crudelius me devorent; non ut quosdam metuentes non attigerunt. Et illæ si sponte nolint, ego illas vi adigam. Ignoscite mihi: quid mihi utile sit, ego novi. Nunc incipio discipulus Christi esse, cum nihil expetam aut visibilium aut invisibilium, ut Jesum Christum assequar. Ignes, cruces, ferarum concursus, sectiones, laniena, ossium discerptiones, membrorum concisiones, totius corporis solutio, diaboli tormenta in me veniant: tantummodo ut Christum nanciscar. Nihil me juvabunt fines mundi, nec regna hujus sæculi. Melius est mihi emori propter Jesum Christum, quam imperare finibus terræ.* Habet alia plura id genus Ignatius in epistola ad Tarsenses: sed de ea suo loco inferius. At de his hactenus.

XIII. Ignatii de Romana Ecclesia præconia.

Quibus autem titulis atque præconiis, ad Romanos scribens, ipsam Romanam Ecclesiam exornet, dicere non prætermittam. Ipso enim ejus exordio hæc habet: *Ignatius, qui & Theophorus, misericordiæ consecutæ in magnificentia altissimi Dei Patris, & Jesu Christi unigeniti ejus Filii, Ecclesiæ sanctificatæ & illuminatæ, per voluntatem Dei operantis omnia, quæ pertinent ad fidem & charitatem Jesu Christi, Dei & Salvatoris nostri, quæ præsidet in loco Romanæ regionis, Deo digna, decentissima, beatificanda, laudanda, digna qua quis potiatur, castissimæ, & eximiæ charitatis Christi & Patris nomen ferens, Spirituque plena, quam & saluto in nomine Patris omnipotentis, &c.* Hæc igitur non oportuit prætermittere, ut cum scriptorum inopia res Romanæ Ecclesiæ hujus temporis subobscuræ remanserint, eam florentissimam fuisse, ex ea Ignatii ad ipsam data epistola facile intelligi possit.

XIV. Ignatius ducitur Troadem.

Smyrna tandem abductus S. Ignatius, Troadem delatus est: ubi & aliquantisper permissus agere, alias ad diversos scripsit epistolas; tunc enim Ecclesiæ Philadelphiæ Episcopus (ut alii fecerant Smyrnæ) Ignatium Troade convenit: quod ad eos scribens testatur, sic dicens (*a*): *Conspecto Episcopo vestro, cognovi quod non a se ipso neque per homines ad dignitatem evectus est, &c.* Quod autem Troade

(*a*) Ignat. epist. 9.

„ a Gentibus habitam fuisse, tum ex Dione in „ Domitiano & in Nerva, tum aliunde con„ stat. De tempore satis patere videtur, quod S. „ Symeon, aiente Hegesippo apud Euseb. lib. 3. „ cap. 32. *coram Traiano Cæsare & Attico Con„ sulari fidem Christi constanter professus sit.* „ Hunc Atticum Syriæ Legatum, Consularem „ fuisse non dubito. Græca autem S. Ignatii Acta „ ejusdem Attici meminerunt (quidni Consula„ris?) & Urbani & Marcelli (forte Consulum „ suffectorum. Non absonum est Consulatum „ suffectum Roma absentes gessisse. Hi sane An„ tiochenis notiores fuisse videntur, quam anni „ Christi CXVI. novi Consules ordinarii.) An„ no CXVI. hæc gesta fuisse ostendit, quod *co„ ram Traiano*, qui antea semel tantum fuit An„ tiochiæ, & nunc primum hoc ex terræ mo„ tu irritamentum habuit adversus Christianos. „ S. Symeonem autem senem CXX. annorum, „ quod minus idoneus esset qui Romam mitte„ retur, non absimile est, Antiochiæ passum. „ Sin autem passus fuerit Aprilis XXVII. quem „ ejus Natalem habent Græci in Menæis suis, „ eadem tempestate Traianum in hosticum dis„ cessisse; ideoque tunc temporis hunc occisum, „ & S. Ignatium Antiochia Seleuciam missum „ fuisse crediderim. Hæc eruditissimus Loydius, quibus in utroque martyrio nihil verosimilius afferri potest. Illud certum, Ignatium post annum Christi CXII. ac post inchoatum a Traiano bellum Parthicum, morte affectum esse, & quidem die XX. Decembris, ut non tantum ad eum diem habent Menæa, sed etiam Acta Græca martyrii ejus. Denique Marianus Scotus in Chronico anno penultimo Traiani, Ignatium Antiochenum Romæ passum scribit, quamquam sub Traiano VI. & Africano Coss. id est, anno Christi CXII. jam eum Romam ductum, & bestiis traditum scripsisset.